

Голъмиятъ. Тъй ли? Ами какво ще ядатъ хората?

Малкиятъ. Не ми тръбватъ мене хората.

Голъмиятъ. Вижъ го ти. Не му тръбвали! Ами съ кого ще живеши.

Малкиятъ. Самъ.

Голъмиятъ. Добре. Ами какво ще ядешъ? . . . Че и ние — като измръзнатъ храните?

Малкиятъ (буйно). Хичъ не ме е еня мене — ще завия и задухамъ тъй, че плюмката въ устата на хората да замръзне . . .

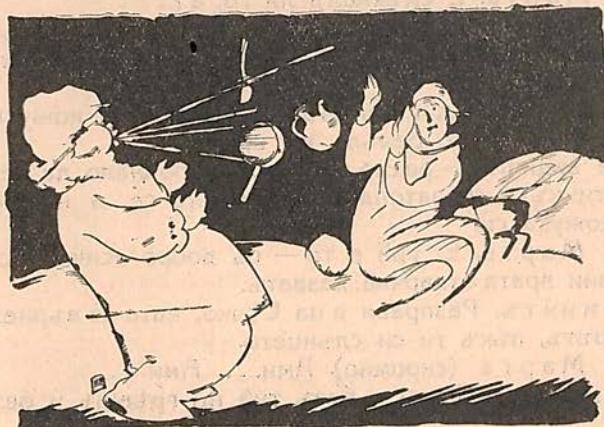
Баба Марта. Ти послушай брата си, Малкий Съчко — не лудувай такъвъ, ами разчиствай по малко, стори партина и за мене, кака съмъ ти!

Малкиятъ. Ба, пъкъти малко не лудувашъ току! Ту се смъшъ, ту плачешъ . . . Ту дъждъ ще пуснешъ, ту снъгъ. Женски работи.

Голъмиятъ. Ти не кори сестра ни, Съчко, че тя е по-добра отъ нась. Зерь, смъе ли се, сърди ли се, радва ли се — все е по-добра отъ нась. Поправя пътя на пролѣтъта.

Баба Марта. Не знамъ, наистина, защо ме толкозъ мразятъ и ме намиратъ за толкова лоша! Азъ стапямъ снъговетъ, помогамъ на минзухаря и кукуряка да свѣтнатъ като свѣщици въ полето и на миризливата теменуга да погледне съсините си очи небето! . . .

Голъмиятъ. То име ти е излѣзо само лошо, сестрице, не слушай ти Малкия Съчко. Той брѣти не врѣли, не кипѣли. Ти си ни добра сестрица. Всички други братя знаемъ това.

Малкиятъ. Тъй ли? Азъ съмъ най-лошия, а? Чакай ти тогазъ. Ще видите вие . . . (излиза буйно съ надути бузи). Фу у фу у бр р р (и фъртуната забѣснува вънъ).

Баба Марта. Вижъ го ти него. Разлюти се май съ Малъкъ Съчко!

Голъмиятъ. Нищо . . . ще му мине, сестро . . . Ще грѣйнешъ подиръ него ти и ще го укротишъ.